

Sygn. akt: II AKa 34/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Robert Kirejew
Sędziowie	SA Małgorzata Niementowska (spr.) SA Wiesław Kosowski
Protokolant	Jolanta Stańczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Będzinie Pauliny Łojko

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2022 r. sprawy

P. U., syna G. i J., ur. (...) w B., oskarżonego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.,

na skutek apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 23 listopada 2021 roku,

sygn. akt V K 66/21

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- zasądza od oskarżonego P. U. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego, w tym wydatki w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych oraz opłatę w wysokości 400 (czterysta) złotych.

SSA Małgorzata Niementowska SSA Robert Kirejew SSA Wiesław Kosowski

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 34/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 23 listopada 2021, sygn. akt V K 66/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	- naruszenie art.4 k.p.k., art7 k.pk., art.410 k.p.k., art.405 k.p.k. jako mających wpływ na treść wyroku; - naruszenie art.167 k.p.k. i art.170 k.p.k.; - błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie przypisanego oskarżonemu sprawstwa czynu oraz orzeczonej wobec niego kary;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący, gromadząc wszystkie dowody, mogące mieć znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, o których istnieniu powziął informację; - argumenty podniesione w apelacji obrońcy okazały się niezasadne, a środek zaskarżenia miał polemiczny charakter w kwestii dokonanej przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego. Zarzucając sądowi I instancji obrazę przepisów postępowania skarżący w gruncie rzeczy kwestionował poczynione		

przez sąd ustalenia faktyczne, który to zarzut odrębnie został sformułowany w punkcie 3 apelacji;

-słusznie sąd uczynił odmawiając dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego P. U., w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, uznając je za przyjętą linię obrony, która nie znajdowała oparcia w prawidłowo zebranych i ocenionych przez Sąd Okręgowy materiale dowodowym;

- prawidłowo sąd I instancji stwierdził, że oświadczenie oskarżonego nie przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu pozostaje w sprzeczności z dowodami w postaci zeznań pokrzywdzonego A. B. czy opinią biegłego sądowego z zakresu okulistyki, dokumentacją medyczną dotyczącą pokrzywdzonego, a obrazującą określoną sekwencję zdarzeń z jego udziałem i stwierdzone uszkodzenia ciała ale także w pewnym zakresie z zeznaniami J. U.. Podzielając tę ocenę, wystarczającym zdaniem sądu odwoławczego będzie wskazać, że:

a. zdarzenie w wyniku którego pokrzywdzony doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci ciężkiego kalectwa- ślepoty oka lewego miało miejsce w dniu 12 listopada 2019 roku na klatce schodowej budynku mieszczącym się przy ulicy (...) w B.. Wynika to bezspornie zarówno z zeznań pokrzywdzonego A. B. jak i wyjaśnień P. U. oraz świadka J. U.. Słusznie zatem sąd meriti uznał, że kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie bądź jej braku po stronie P. U. będzie miała wnikliwa analiza jego wyjaśnień i zeznań pokrzywdzonego zarówno

w postępowaniu przygotowawczym jak i sądowym, (zwłaszcza, że przedstawiane przez nich relacje procesowe diametralnie się różniły) i zestawienie ich z innymi dowodami w sprawie. Dokonując takiej oceny nie sposób pominąć również zeznań matki oskarżonego J. U.. Dokonując takiej analizy sąd I instancji prawidłowo uznał wersję przedstawianą przez oskarżonego i jego matkę za nieprawdziwą. Nie sposób bowiem nie zauważyć, że te wersje się różnią. Według oskarżonego, gdy odepchnął blokującego przejście schodami pokrzywdzonego ten rzucił się na niego z rękami i zaczęli się szarpać na klatce, która to szarpanina trwała „ aż od klatki do wejścia do bramy”. Tam oskarżony miał przerzucić pokrzywdzonego przez bark na skutek czego ten upadł na ziemię i obdarł sobie czoło. Z kolei według J. U. mężczyźni szamotali się ze sobą trzymając się za kurtki, po czym napierającego mocno na syna pokrzywdzonego ten odepchnął na skutek czego A. B. przewrócił się i uderzył głową w bruk. Ten ostatni fragment zeznań świadka uległ zmianie na rozprawie kiedy to podała, że „ jak pan B. upadł na bok w bramie, to moim zdaniem w nic się nie uderzył”. Słusznie zatem zeznania świadka oceniono jak niespójne z wyjaśnieniami oskarżonego oraz całkowicie sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonego;

b. wersja zdarzenia przedstawiona przez pokrzywdzonego znajduje potwierdzenie w dokumentacji medycznej załączonej do akt sprawy i opinii biegłego sądowego z zakresu okulistyki. Przy ocenie tych zeznań nie można pominąć również oświadczenia oskarżonego P. U. zawartego zarówno w wyjaśnieniach

z postępowania przygotowawczego jak i złożonego na rozprawie. I tak twierdzenie A. B., że oskarżony po odepchnięciu go ramieniem, a następnie stojąc kilka stopni wyżej od niego kopnął go nogą w twarz, a następnie uderzył ręką znajduje odzwierciedlenie w charakterze obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego oraz mechanizmie ich powstania określonego przez biegłą. Otóż obrażenia jakich doznał pokrzywdzony według biegłej powstały „w mechanizmie ciężkiego tępego urazu z dużym prawdopodobieństwem uderzenia pięścią czy kopnięcia nogą”, „ tak ciężkie powikłania urazu wskazują na dużą siłę mechaniczną zadanego tępego urazu np. uderzenia pięścią czy kopnięcia nogą”. Na rozprawie biegła doprecyzowała opinię o stwierdzenie, że takie obrażenia mogły powstać również „od nadziania się czy upadek na coś tępego”, „ uderzenie się np. o jakiś kamień”. Ten ostatni mechanizm w oparciu o materiał dowodowy należało zdecydowanie wykluczyć. Nie tylko w oparciu o zeznania pokrzywdzonego zaprzeczającego temu faktowi i podającemu, że nawierzchnia w bramie była betonowa i do tego nie w tym miejscu został uderzony ale również w oparciu o zeznania J. U.. Ta ostatnia składając odmienne zeznania, co do zaistnienia samego faktu uderzenia głową pokrzywdzonego o podłoże, podała, że „nawierzchnia jest w bramie asfaltowa” oraz, że wprawdzie znajduje się w niej półmetrowa dziura ale „ta dziura nie ma nic wspólnego z upadkiem pana B. bo on przewrócił się dużo wcześniej, nie przy samej bramie”. Powyższe wykluczające „nadzianie się” pokrzywdzonego twarzą na wystający przedmiot w powiązaniu

z oświadczeniem oskarżonego, że w „amoku mógł uderzyć ręką a nie nogą” pokrzywdzonego wskazują, że obrażenia jakich doznał pokrzywdzony powstały na skutek umyślnego działania oskarżonego zadającego pokrzywdzonemu z dużą siłą kopnięcie w twarz a następnie zadającego mu uderzenie ręką. Powyższego nie mogą zmienić sugestie skarżącego jakoby pokrzywdzony doznał obrażeń w innych bliżej nie sprecyzowanych okolicznościach. Nie można nie zauważyć, że A. B. zaraz po zdarzeniu udał się do przychodni lekarskiej po pomoc medyczną rezygnując nawet z robienia zakupów, po czym po wstępnym zaopatrzeniu oka, zrobił zakupy, zaniósł je do komórki i udał się na SOR gdzie stwierdzono konieczność operacji oka, której w/w został poddany. Ta sekwencja zdarzeń jest tak zbieżna czasowo, że sugestię skarżącego czyni całkowicie nieprawdopodobną;

c. zaistnienie zdarzenia w dniu 12 listopada 2019 roku dodatkowo urealnia zadawniony konflikt sąsiedzki, o którym mówią dwie strony. Niezaprzeczalnym faktem jest, że pokrzywdzony, któremu przeszkadzała głośna muzyka dochodząca z mieszkania oskarżonego wzywał funkcjonariuszy policji na interwencję. Bezspornym również jest, że rodzina oskarżonego miała o to pretensję do niego i od tego czasu dochodziło między oskarżonym a pokrzywdzonym do drobnych spięć na klatce schodowej przejawiających się w poszturchiwaniu podczas mijania się na schodach;

-mając zatem na uwadze powyższe rozważania oraz wywód sądu zawarty w sekcji 3 zatytułowanej podstawa prawna wyroku, nie

sposób zgodzić się ze skarżącym jakoby sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych uznając winę oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu;

odnosząc się do pozostałych zarzutów skarżącego, stwierdzić należy, że :

a. decyzja stosowania prawa podjęta w niniejszej sprawie wolna jest od obrazu zasady swobodnej oceny dowodów, zatem zarzut dotyczący uchybienia normom z przepisów z art. 7 k.p.k. nie może zostać uwzględniony. Jeżeli chodzi o obrazę art.7 k.p.k. to zwrócić należy uwagę, że wedle ugruntowanego w orzecznictwie poglądu przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 k.p.k. zawsze wtedy, gdy stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego i znalazło to odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku. Nadto, wprost za Sądem Najwyższym trzeba przypomnieć, iż kontrola instancyjna oceny dowodów z natury swej nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność

oceny poczynionej przez sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd I instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym (por. wyrok SN z dnia 11 lutego 2004 roku, IV KK 323/03, Lex 84466). Odnosząc się wprost do materiału dowodowego zebranego w sprawie oskarżonego a przede wszystkim do pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, sąd odwoławczy dostrzega, że sąd meriti w uzasadniając swoje orzeczenie wskazał, iż ustalając stan faktyczny miał na uwadze nie tylko okoliczności obciążające oskarżonego, ale także dowody mające potwierdzać jego wersję, których wydzwięk poddał analizie. Tym samym nie sposób zarzucać sądowi naruszenia art.7 k.p.k., również w kontekście oceny zeznań świadków J. U. i A. B., których prawidłową ocenę przedstawił w uzasadnieniu;

b. podstawę orzeczenia stanowił całokształt okoliczności oraz dowodów przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej. Zatem wbrew zarzutom obrońcy oskarżonego sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art.410 k.p.k. Zarzut taki byłby zasadny w przypadku, gdyby sąd opierał się w sprawie na materiale dowodowym, który nie został ujawniony bądź orzekał w oparciu jedynie o część ujawnionego materiału dowodowego czego w niniejszej sprawie podczas kontroli instancyjnej nie stwierdzono

c. sąd I instancji przeprowadził wszystkie niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy czynności dowodowe. Szczegółowo wskazane i

omówione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dowody pozwoliły Sądowi na ustalenie stanu faktycznego, który nie budzi żadnych wątpliwości i znajduje pełne oparcie w materiale dowodowym sprawy, stąd i zarzut skarżącego z punktu 2 apelacji nie mógł być uwzględniony. Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż wszystkie zarzuty związane z bezzasadnym i naruszającym prawo do obrony oddaleniem wniosków dowodowych uznać należy za chybione. W ocenie sądu odwoławczego sąd pierwszej instancji dołożył wszelkich starań, by w sposób prawidłowy poczynić ustalenia dotyczące stanu faktycznego w niniejszym postępowaniu. Procedując nie dopuścił się naruszenia przepisów procesowych, w tym przepisów odnoszących się do tzw. prawa dowodowego. Oddalając wnioski dowodowe, sąd meriti wskazywał powody, dla których podejmował negatywne rozstrzygnięcie, kierując się potrzebami prowadzonego postępowania, starając się zapewnić realizację wszystkich zasad procesowych. Analiza niniejszego postanowienia zarówno sentencji jak i uzasadnienia prowadzi do wniosku iż podjęcie takiej decyzji było właściwe i prawidłowo uzasadnione w zakresie konieczności bądź zbędności dopuszczenia określonych wnioskowanych dowodów. Fakt zbiorczego rozpoznania wniosków odpowiednio pogrupowanych wedle podstaw oddalenia świadczy o przemyślanej decyzji, do podjęcia której sąd I instancji prawidłowo się przygotował. A zatem nie były to decyzje pochopne i nagłe. Dodać jedynie można, że jeżeli chodzi o przeprowadzenie eksperymentu na klatce schodowej mającego potwierdzić bądź zaprzeczyć

możliwości wykonania kopnięcia lub uderzenia pięścią przy uwzględnieniu parametrów klatki schodowej to powszechna wiedza o tym, że osoba stojąca o kilka stopni wyżej na schodach bez większego problemu może zadać kopnięcie osobie stojącej niżej nie czyni koniecznym dopuszczenie takiego dowodu, zwłaszcza w kontekście opisu miejsca zdarzenia podawanego przez przesłuchane osoby. Podobnie nie wymagało większego dowodzenia określenia nawierzchni pomiędzy klatką schodową i bramą oraz kwestia ilości poręczy albowiem zostało to wystarczająco wyjaśnione w oparciu o osobowe źródła dowodowe.

-reasumując stwierdzić należy, że analiza uzasadnienia Sądu Okręgowego wskazuje, że decyzja stosowania prawa podjęta w niniejszej sprawie wolna jest od obrazy zasady swobodnej oceny dowodów, zatem zarzut dotyczący uchybienia normom z przepisów z art. 7 i art. 410 k.p.k. nie może zostać uwzględniony. Podobnie zresztą jak zarzut naruszenie art. 4 k.p.k. oraz art. 5§ 2k.p.k.. Odnosząc się jeszcze do zarzutu obrazy art.4 k.p.k. należy wprost za Sądem Najwyższym przypomnieć, iż przepis art. 4 k.p.k. formułuje adresowaną do organów postępowania karnego zasadę obiektywizmu. Wskazany przepis zawiera ogólną zasadę postępowania, nie nakazuje zaś ani nie zakazuje sądowi konkretnego sposobu procedowania. Wykazanie, że w toku postępowania doszło do naruszenia zasady obiektywizmu wymaga wskazania uchybień konkretnych przepisów służących realizacji tej zasady (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia

2008 roku, wydane w sprawie II KK 275/07);

- nie podzielił również sąd odwoławczy zarzutu skarżącego dotyczącego orzeczenia w stosunku do oskarżonego kary rażąco surowej, której wysokość nie znajduje uzasadnienia. Niewspółmierność zachodzi gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary. W niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniom autora apelacji, Sąd Okręgowy ferując rozstrzygnięcie w zakresie kary dotyczącej oskarżonego uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla jej wymiaru, prawidłowo je ocenił oraz nadał im właściwe znaczenie. Należy podzielić zapatrywania i przytoczoną argumentację Sądu Okręgowego na okoliczność ukształtowania kar w wysokości znajdującej odzwierciedlenie w punkcie 1 wyroku. Rozstrzygnięcia w tym zakresie są niewątpliwie słuszne i sprawiedliwe. Przy ustalaniu rozmiaru społecznej szkodliwości przestępczego zachowania oskarżonego sąd uwzględnił bowiem wszystkie okoliczności z art. 115 § 2 k.k. i nadał im właściwą rangę. Uwzględnił zatem rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, motywację oskarżonego i postać zamiaru, z jakim działał. A zatem uwagi sądu nie uszła żadna z okoliczności wyznaczających rozmiar społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Kształtując karę sąd miał również w polu widzenia warunki i właściwości osobiste oskarżonego. Wbrew twierdzeniom skarżącego sąd I instancji miał w polu widzenia niekaralność

oskarżonego i dobrą opinię z miejsca zamieszkania. Wziął pod uwagę również konfliktową sylwetkę pokrzywdzonego, który w środowisku sąsiedzkim nie cieszy się dobrą opinią. Powyższe nie może jednak jak chce skarżący stanowić podstawy do nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec oskarżonego. Przepis art.60§2 k.k winien być stosowany wyjątkowo. Oskarżony by mógł skorzystać z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary powinien wykazać się tak wyjątkowymi i szczególnymi okolicznościami, że nawet kara najniższa przewidziana za przestępstwo byłaby dla niego niewspółmiernie surowa. W rozpoznawanej sprawie takich wyjątkowych okoliczności sąd orzekający nie wskazał. O zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary decyduje całokształt okoliczności dotyczących nie tylko osoby sprawcy, lecz także popełnionego przez niego czynu. Wszak oskarżony bez żadnego powodu zaatakował starszego mężczyznę, zastosował wobec niego siłę fizyczną o bardzo dużym natężeniu, a za zaistniałe zdarzenie nie przeprosił pokrzywdzonego i nie czując się winnym jedynie bezrefleksyjnie stwierdził, że w amoku mógł uderzyć pokrzywdzonego ręką, a nie nogą. Mając na względzie przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy i przesłanki wymiaru kary, sąd odwoławczy nie może przyjąć, jak tego chcą skarżący, iż orzeczone przez Sąd Okręgowy kara jest rażąco niewspółmierna i niesprawiedliwa w świetle okoliczności popełnienia przestępstwa. Nie sposób sądowi zarzucić również rażąco niewspółmierność orzeczonego wobec oskarżonego

zadośćuczynienia, a dzielając argumentację sądu na okoliczność ukształtowania go w zasadzonej wysokości nie ma potrzeby powielania tej argumentacji w tym miejscu.	
Wniosek	
-o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wniosek niezasadny z powodów zawartych w sekcji 3.1	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok utrzymano w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Powody utrzymania wyroku zawarte w sekcji 3.1	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	zasądzono od oskarżonego P. U. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego, w tym wydatki w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych oraz opłatę w wysokości 400 (czterysta) złotych.

7. PODPIS
SSA Małgorzata Niementowska SSA Robert Kirejew SSA Wiesław Kosowski

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pkt.1 i 2
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana